

KRÁSNÁ NEZNÁMÁ

Lenka
Prošková

Lenka Prošková
Krásná neznámá

Text copyright © Lenka Prošková 2020

Ilustrace: Daniela Kuruc

Všechna práva vyhrazena.

Grafická úprava obálky: Espiral, s.r.o.

Objednávky knihy: www.lenkaproskova.cz

Vydání první.

ISBN: 978-80-270-3668-4

Pro mé úžasné kamarádky

1

„Jsem naprosto v koncích! Co si s ním jen počnu?“ ptal se sám sebe Antonio a nešťastně si držel hlavu v dlaních. Už toho měl vážně po krk. Dnes jeho mladšího bratra Carla opět dovedli policajti a vyprávěli mu, u čeho ho chytili tentokrát. Šlo o drobnosti. Zatím z toho pokaždé vyvázl docela bez problémů. Jenže ho samotného už tyto nepříjemnosti stály víc než pěkných pár desítek tisíc a k tomu hromadu zbytečných rozhovorů. Připadal si ztracen.

A právě v takových chvílích mu matka s otcem chyběli snad ze všeho nejvíce. Už přes deset let se o bratra staral úplně sám. Rodiče jim totiž tragicky zahynuli při autonehodě.

Když se to stalo, bylo mu čerstvých osmnáct roků. Na tolik zodpovědnosti nebyl připraven, ale stejně se najednou musel umět postarat o vše, co k jejich do té doby spokojenému životu patřilo. A to nejen o živobytí v podobě velkého úspěšného hotelu uprostřed Prahy, ale také o svého tehdy pouze sedmiletého brášku.

Všechno se učil za pochodu a jednoduché to nebylo. Jeho dosavadní život musel jít stranou. Ze začátku bojoval spíše s tím, aby udržel hotel na takové úrovni, na jaké ho s bratrem zdělili, ale poslední čtyři roky zápasil pouze s výchovou Carla.

Obvykle spolu vycházeli v poklidu. Věděli, že jsou rodina a že musí držet při sobě. Přesně to je rodiče v dětství učili. Jenže když Carlo nastoupil na střední školu a chytil se tam několika divokých týpků, rázem pro něj nějaká poslušnost přestala existovat. Pro oba pak nastoupilo období neustálého vzdoru a všelijakých hádek.

„Musíš něco vymyslet, nebo to špatně skončí!“ znělo Antonioví varovně v hlavě. Věděl, že nic podobného nemůže připustit. Trápil se. Nikdy by neřekl, že výchova bratra bude tak moc složitá.

Přemýšlel tak dlouho, až ho napadlo, že bude nejlepší odvézt ho pryč. Pár společně strávených dnů někde daleko od vlivu jeho šílících a problematických kamarádů by mohlo určitě mnohé vyřešit.

Chvíli spekuloval o místě, které by bylo nejlepší. V minulosti trávili s rodiči hodně času v daleké Itálii. Jejich tatínek se tam na-

rodil. A protože u svých příbuzných měli dveře vždycky otevřené, přistála mu na mysl právě tato možnost. On sám to tam miloval. Pokaždé si užíval nezapomenutelný jižanský temperament spolu s bezstarostností, jaká tam často vládla a jaká mu právě v těchto těžkých časech tolik scházela. Kdysi pro něj domov jeho příbuzných představoval ráj na zemi, jemuž se nemohlo nic rovnat. A tak si myslel, že by to nyní mohlo být podobné.

Jenže někde uvnitř tušil, že návštěvou příbuzných by Carla ani v nejmenším nepotěšil. Chtělo to něco víc dobrodružného. Něco nového, při čem by se spolu nenudili, ale hlavně, co by jeho bratra alespoň na čas odvedlo od hluboko zakořeněné nespokojenosti. Dlouho nemohl na nic přijít. Nakonec usoudil, že bude nejlepší, když to rozhodnou spolu.

V rámci úspory času se oba před lety přestěhovali do hotelového apartmá. Pro Antonia to bylo pohodlné a navíc mu to šetřilo čas, který mu pořád scházel. Carlo to odtud měl zase blíže do školy, ale moc nadšený z toho nikdy nebyl.

Antonio přešel chodbu a rázně zaklepal na dveře bratrova pokoje. Moc dobře věděl, že je uvnitř. Nicméně žádné odpovědi se nedočkal. Stiskl tedy kliku a vstoupil dovnitř bez vyzvání.

Dnešní policejní návštěva ho unavila. Na nějaké nadávání neměl chuť ani náladu. Teď prostě jen toužil v klidu probrat blízcí se léto a společně si pohovořit o místě, kam by spolu mohli vyrazit za dobrodružstvím.

Jenže Carlo ho okamžitě obdaroval nepříjemně vzdorovitým výrazem, kterým jasně prozrazoval, že je připraven se mu v čemkoliv postavit.

Skoro měl chuť svoji snahu vzdát a odejít, aniž by se o cokoliv pokusil. Neudělal to. Dobře věděl, že jeho bratr stojí za jakoukoliv námahu.

„Co tady chceš?“ vyštěkl na něj Carlo, sotva se jejich oči střetly. „Asi si vyslechnu jedno z tvých dalších nudných kázání, co?“ udeřil na něj nemilosrdně. Útok byl totiž jeho velká specialita. Alespoň tehdy, když se cítil být v ohrožení.

Antonio si povzdechl. Klidným krokem došel až k němu. Nehledě na jeho naštvaný výraz se posadil na jeho postel a spustil: „Ne, žádný kázání ode mě neuslyšíš. Myslím, že bych tím jen ztrácel čas.“

„Tak o co ti jde?“ prohlížel si ho Carlo podezíravě, protože na tuto variantu se v duchu nepřipravil.

„Jen jsem dostal takový nápad,“ přiznal Antonio nesměle.

„A jakej? Určitě by ses mě rád zbavil, co?“ zašklebil se na něj Carlo. Byl přesvědčen, že už ho musí mít plné zuby.

„Ne, to se pleteš! Nechci se tě zbavit teď, ani nikdy jindy!“

Carlovi se ulevilo. Své vzpurné chování potlačil. Dokonce se snažil naladit na klidnou vlnu. Vypadalo to, že nic nepříjemného mu nehrozí. „Tak co máš teda na srdci?“ zeptal se ho, aby pochopil, jaký je jeho záměr.

Antonio se zhluboka nadechl. „Myslím, že bychom měli trávit více času dohromady. Co kdybych si vzal volno a někam bychom společně vyrazili?“

„To myslíš jako do Itálie, co?“ vstartoval po něm Carlo znovu. Tato domněnka ho znechutila. Nikdy jinam nejezdili. Od malička, i když byli rodiče ještě naživu, se buďto pracovalo, nebo se veškerý volný čas trávil v Itálii, u jejich potrhle rodiny, jak o nich on sám s oblibou mluvil.

„Lhal bych, kdybych řekl, že mě to nenapadlo,“ přiznal se Antonio, „ale taky mi došlo, že z toho bys odvázanější nebyl. A proto jsem tady. Když jsem se pokoušel vymyslet, čím tě v létě zaujmout, musel jsem si s politováním přiznat, že na vymýšlení potrhlejších nápadů expert zrovna nejsem. Ocenil bych, kdybys naši letošní dovolenou vymyslel ty. Nemusí to být hned. Máš na to tolik času, kolik budeš potřebovat. Jen chci, aby ses bavil a abychom si oba odpočinuli od té nesnesitelné nálady naplněné zlobou, která mezi námi posledních pár měsíců panuje.“

„To myslíš jako vážně?“ nestačil Carlo žasnout, protože ohledně společné dovolené dosud rozhodovat nemohl. Je sice pravda, že s kamarády jezdil, kam se mu zachtělo, ale s Antoniem bylo všechno jinak. Existovala jen jedna jediná varianta. Vlastně měl v plánu, že

letos s ním nikam nepojede. Ale tahle nabídka ho zaujala. Měl rád, když mu do života přišla nová výzva.

„Jasně! Proč bych ti to jinak říkal?“ mrkl na něj Antonio. Byl spokojen, že se jeho nápad dočkal zájmu. Vzápětí si uvědomil, jak málo času spolu za poslední roky strávili. Litoval toho. Bylo evidentní, že všechny problémy, které spolu mají, souvisejí právě s tímto nedostatkem.

„Vidíš, že umíš být i bezva brácha! Konečně taky něco jiného než sekýrování a výčitky!“

„Musí tě přece někdo vychovávat! I když chápu, jak otravné to pro tebe je. Asi mi to moc nejde, přiznávám, ale přece tě nemůžu jen tak bez boje nechat napospas těm grázlům, se kterými se stýkáš!“ bránil své počínání Antonio. Vše, co kdy udělal, pro něj mělo opodstatněné důvody.

„Vždyť já vím!“ Najednou se Carlo začal cítit provinile. Věděl, že to s ním Antonio nemá jednoduché. Je mu matkou i otcem zároveň a ještě k tomu má na krku tento šílený hotel. Už mnohokrát si říkal, že by s ním za žádnou cenu měnit nechtěl. Má ho rád, ale hotel a celá Praha ho štvou a taky svazují. Od svého života očekává něco zdaleka odlišného.

„Víš co?“ zeptal se bratra znenadání.

„Co?“ toužil Antonio poznat, co se mu honí hlavou.

„Pojedu rád kamkoliv, kde spolu budeme sami a kde nebude tento šílený hotel plnej nechutných a slizkých boháčů!“

„Ti nechutní boháči nás živí!“ objasnil mu Antonio, aby si uvědomil, že bez nich by asi těžko žili v tak velké hojnosti peněz.

„To já přece vím! Jen si myslím, že by to mohlo jít i jinak!“ Víc než cokoli na světě by se mu líbilo, kdyby odsud vypadli. A to nejen na dovolenou, nýbrž napořád.

Antonio se zarazil. „Opravdu to tady tak moc nenávidíš?“ zeptal se s vyděšeným výrazem ve tváři.

„Opravdu!“ Carlo byl upřímný, ale své vyslovené pravdy zalitoval. Zase tím bratrovi zadělával na problémy, kterých už měl víc než dost.

Antonio nechápal, jak mu mohlo něco takového ujít. „Tak to jsem netušil,“ přiznal.

„Kašli na to! Už je pozdě, jdeme spát. Jestli budeš chtít, zítra si o všem promluvíme,“ snažil se ho Carlo vrátit do zajetých kolejí, zároveň ho nenápadně popostrčil ke dveřím. Jejich rozhovor totiž nabral citlivý směr, bylo načase s ním přestat.

„Dobrá, tak tedy zítra.“ Antonio se rozloučil a odkráčel do své ložnice. Poprvé se začal zaobírat myšlenkou, že by mohli žít i jinde. On sám na Praze nějak zvlášť nelpěl a toho blázince v hotelu měl také někdy až po krk, ale stejně se naučil mít svoji práci rád. Navíc si často představoval, že až Carlo dodělá hotelovou školu, což mělo být už za pár týdnů, budou na rozrůstání jejich dědictví pracovat společně. Jeho život se tím měl dost zjednodušit.

Až nyní mu došlo, že bratrovy negativní signály vůči tomuto způsobu života ignoroval. Pochopil, že tady v hotelu by pracoval jen velmi nerad. Představa o jeho společném řízení byl tedy jen výplod jeho vlastní pomatené fantazie. Uvědomil si, že nemá s realitou nic společného.

Položil se na postel. Zadíval se na noční zářící město před sebou. Výhled měl zcela výsostný. O všem bedlivě přemýšlel, až usoudil, že začít znovu někde jinde, by mohla být přesně ta pravá cesta, jak jejich společný život nejenom zachránit, ale jak ho navíc obohatit a změnit k lepšímu.

Ráno se oba sešli u snídaně, což se už pěkných pár let nestalo. Za normálních okolností si Antonio nechával nosit snídani do kanceláře a Carlo, ten raději nesnídal vůbec. Byla to pro něj ztráta času. Navzdory tomu se dnes oba rozhodli jinak. Ani nevěděli proč. Možná je k tomu dohnalo jejich vlastní podvědomí. Potřebovali prostor k dalšímu rozhovoru, tak ho dostali.

„Vymyslel jsem tu naši dovolenou,“ promluvil Carlo jako první.

Antoniově se rozsvítily oči. „No tak se pochlub!“ vybídl ho. To, co jeho nezbedný bráška naplánoval, potřeboval co nejdříve zjistit.

„Asi budeš překvapenej, protože já nechci jezdit do zahraničí. Žijeme v České republice od narození, ale kromě Prahy tady skoro nic neznáme. A tak mě napadlo, že bychom mohli tento malý deficit napravit. Prostě by se mi líbilo, kdybychom bez jakéhokoliv plánování nasedli do auta a vyrazili za poznáním naší vlasti,“ zaculil se Carlo nad svým jednoduchým, i když možná trochu bláznivým nápadem.

Antonia ta myšlenka přivedla k úžasu. Něco podobného v noci napadlo i jeho, ale nahlas by to asi nevyslovil. Musel se sám nad sebou zastydět. Skutečnost, že znají rodnou zemi svého otce mnohem lépe než tu svoji, byla zřejmě hlavně jeho vina. A to i přesto, že vlastně jen slepě následoval způsoby zesnulých rodičů. Ti ho totiž od malička vedli k lásce k Itálii a ke všemu, co s ní souviselo.

On sám ve skutečnosti nikdy nepochopil, proč se rodiče usadili právě tady, a ne v Itálii. Časem nabyl přesvědčení, že to muselo být kvůli mamince, která se tu narodila a nechtěla odtud odejít.

Tento příběh ve své hlavě před pár lety zinscenoval, aby v jeho očích vystihoval, jak moc měl tatínek maminku rád. A vlastně i to, jak se oba milovali. Při té myšlence ho pokaždé zabořilo u srdce. Bylo to z lítosti, jak nemilosrdný k nim osud byl, když jejich život ukončil tak příliš brzy.

„Tak co na to říkáš?“ zeptal se Carlo. To, že se ponořil do myšlenek a začal se v nich bezmocně ztrácet, mu samozřejmě neuniklo.

„Zní to skvěle! Mohlo by to být super letní dobrodružství!“ přiznal své pocity, ale hned se odmlčel znovu.

„Takže souhlasíš, že po škole vyrazíme pryč?“ ujišťoval se Carlo. Nemohl svému štěstí uvěřit. *Že by ho život zase začal bavit?* Čerstvá a svěží krev se mu záračnou rychlostí rozproudila v žilách.

„Samozřejmě že souhlasím!“ usmál se při té představě Antonio a pak ještě jen tak mimochodem dodal: „A co bys řekl tomu, že bychom si při poznávání naší milé vlasti vybrali místo, kam bychom se třeba někdy v budoucnu přestěhovali?“ Byl to odvážný nápad, ale přece ho nenapadl jen tak. Určitě i tato jeho myšlenka měla svůj opodstatněný důvod.

Carla jeho návrh ohromil. „To myslíš jako vážně? Ty bys byl ochoten to tady kvůli mně opustit a začít někde jinde od začátku? Vždycky jsi přece tvrdil, že musíme dál rozvíjet to, co náš otec začal!“ valil na něj nevěřicně své obrovské hnědé oči. Jeho hlava tuto možnost nepovažovala za reálnou.

„Se vši úctou k našim rodičům si myslím, že je na čase začít budovat náš vlastní sen. Když ses mi včera svěřil, jak moc to tu nenávidíš, sám jsem si uvědomil, že vlastně ani já tady nejsem zas tak šťastný, jak bych chtěl být. A právě proto mě zde zřejmě stejně jako tebe už nic nedrží.“

„Tak to teda zírám! Myslím, že je zaručeně nejlepší den mého života!“ Carlo se radoval tak moc, že zcela přirozeně bratra objal. Už to neudělal roky, bál se, že je to projev slabosti. Teď to však viděl jinak. Byl to projev náklonnosti, úcty i lásky. Kdo by byl včera řekl, že jeho průšvih povede k něčemu tak přelomovému. Jen malá ukázka známého rčení, že všechno zlé je k něčemu dobré. Cítil, že je čeká obrovská změna. Naposledy se na Antonia usmál a pelášil do školy.

Jejich prázdninová cesta byla dlouhá, trvala skoro celé léto. Našli hodně zajímavých koutů světa, ale pořad to nebylo ono. Až jednou, když obědvali v restauraci a zrovna si povídali o tom, že si s hledáním svého vysněného místa dají pauzu, oslovil je velmi zajímavý stařík.

Během jejich předešlého rozhovoru seděl nedaleko nich. Slyšel každyčké slovo. Připomnělo mu to jeho vlastní mládí. I on kdysi hledal místo pro svůj spokojený život. Našel ho, ale teď už ho nepotřeboval. Jeho potřeby se změnily. Už chtěl od života něco jiného.

Po svolení si k nim přisedl a pověděl jim svůj vlastní příběh. Skoro celý život žil se svou láskou na překrásném místě u jezera. Dokonce tam nechal postavit i malý hotel. Jenže, když mu před lety manželka zemřela, o všechno ztratil zájem. Hotel uzavřel. Cítil, že už tam nepatří.

Dcera si zařídila nový život na opačném konci republiky. Několikrát ho lákala, aby se odstěhoval za ní. Chtěl jí být na blízku, i svému dospělému vnukovi, měl ho z celého srdce rád. Když tak o tom pře-

mýšlel, vlastně ani nevěděl, proč tady ještě zůstává. Asi čekal, až se tu objeví tito dva odvážní mladíci.

Antonia jeho dlouhé povídání zaujalo. Byla to jasná příležitost. Chtěl to místo poznat. Stařík o něm mluvil velmi poutavě a láskyplně. Muselo na něm něco být. Srdce mu říkalo, že by to mohlo být ono.

Slovo dalo slovo. Druhý den se vydali na průzkum. A udělali moc dobře. Všechno bylo sice zanedbané, ale celé to místo dýchalo zvláštním kouzlem. Dokonce i Carlo to říkal. Rozhodli se snadno. Náhody přece neexistují. Byl to jejich osud. Jednoznačně sem patřili.

O rok později se stěhovali. S velkým potěšením vyměnili ruch velkoměsta za uklidňující střed malé přírodní rezervace. Zdejší začátky byly ve všech směrech vzrušující.

Budova hotelu byla zářícím historickým skvostem. Oba ji milovali. Do místní romantické krajiny s obrovským jezerem zapadala takovým způsobem, jako by tu snad vyrostla stejně přirozeně, jako všechny staleté stromy kolem. Vděčnost, že jim stařík vstoupil do života a vše jim tu velkoryse přenechal, nebrala konce.

K novému majetku náležely také hustě zalesněné pozemky, zcela přirozeně je oddělovaly od jakéhokoliv blízkého dění. Zdejší ticho bylo přímo léčivé. Něco jako stres tu neexistovalo.

Součástí hotelu byla i pohádková zahrada pozvolna přecházející v dlouhou písčitou pláž. V době téměř roční rekonstrukce si ji oba velice oblíbili. Chodívali sem při každé příležitosti. Zrovna tady fantazírovali o zdejším budoucím životě, dokud ho nepřenesli do reality.

Jakmile bylo hotovo, pochopili, jak dokonalé dílo se jim podařilo vytvořit. Jejich nový domov neměl nic společného s moderně proskleným hotelem, v němž ještě před rokem nespokojeně žili. Byl mnohem menší a ani zdaleka se neutápěl v tak přehnaném přepychu jako ten minulý.

To však nic neměnilo na tom, že se pro ně jeho hodnota stala zcela nevyčíslitelnou. Až tady se naučili, že důležitost majetku se dá mě-

řit i jiným způsobem než penězi. Pochopili, že pocity jsou pro život mnohem lepší měrou. Smysl života teď viděli jinak.

V jejich novém domově si připadali svobodní a uvolnění. Něco takového jim dávalo ten nejlepší možný luxus, jakého lze v podnikání dosáhnout. A to konkrétně možnost řídit ho pouze srdcem.

Možná i díky tomu na sebe úspěch nenechal dlouho čekat. Hotel se stal vyhledávaným místem. Spokojení a usměvaví hosté přicházeli ze všech stran. A jako bonus považovali to, že klientelu už netvořili žádní nepříjemní nafoukanci, nýbrž zamilované páry všech možných věkových kategorií, které sem tam obohatily i spokojené rodinky s dětmi.

Carlo dostal na starosti chod zahradní restaurace a vinárny. Byla to pro něj ohromná zodpovědnost, ale přesně to potřeboval. Zaměstnávala ho natolik příjemně, že už na žádné vylomeniny neměl chuť ani prostor. Kromě toho mu velice lichotilo, jak mu bratr důvěřoval. Antonio se staral o hotel a všechno ostatní. Jejich společný život nabral novou jiskru. Konečně se ubíral tím správným směrem. Už je nemohlo nic rozdělit. Přirozeně se doplňovali. Spolu byli víc, než každý zvlášť.

2

„Budeme se brát!“ vyhrkla Lola nadšeně, jakmile se se svými kamarádkami usadila u jednoho stolu v restauraci, kde se pravidelně několikrát do týdne scházely.

Victorie s Julií se na sebe překvapeně podívaly. Teprve když jim došlo, co jim to Lola vlastně sdělila za zprávu, začaly se obě hlasitě smát.

„Takže jsi Davida přece jen uhnala!“ smála se Julie dál a dál. Ona i Victorie moc dobře věděly, jak ukrutně dlouho se o to snažila. Častokrát si z toho všechny tři dělávaly srandu. Byl to takový jejich vlastní nekonečný příběh, který s napětím sledovaly.

„To víš, že jo! A světe div se, celé je to pouze z jeho hlavy!“ prozradila Lola spokojeně detaily jejich nečekaného zasnoubení.

„No tak to bych neřekla! Spíš už to s tebou nemohl vydržet. Zřejmě zjistil, že to jinak nepůjde, když už jsi vám oběma stihla naplánovat společnej život až do smrti!“ rozesmála se Julie znovu. V duchu Davida za jeho odvalu obdivovala. Lolu znala celý život. Moc dobře věděla, že soužití s ní nebylo a nebude nikdy úplně jednoduché. Ale i tak to byla jedna z jejich dvou nejlepších kamarádek a přála jí jen to nejlepší.

David byl nejlepší partie z města. Nikdo se mu nedivil, že si svůj sňatek důkladně rozmýšlel. Šlo o velkou změnu jeho života. Prostě nechtěl nic uspěchat. Ale už to pochopil. Byla pro něj ta pravá. Už není na co čekat.

„Vážně s tím přišel on!“ snažila se Lola opětovně obě své přítelkyně přesvědčit. „Vždyť víte, že jsme se včera vrátili z lázní. No a kdo je objednal? No přece David! Všechno měl dokonale naplánované. Bylo to jak v nějakém romantickém filmu,“ pokračovala ve svém vyprávění dál.

Ani jedna z kamarádek se ji neodvažovala zastavit. Po pár minutách znaly každický detail této jedinečné události. Nakonec se jim přímo před očima zjevila Lolina malinkatá ručka, kde se na jednom

z útlých prstů vyjímal překrásný prsten s tím největším diamantem, jaký kdy spatřily.

„Ten se teda vytáhl!“ okukovala kámen Julie svým znaleckým okem, protože její sbírka šperků také nebyla k zahození.

„Je nádherný!“ zalapala po dechu Victorie.

„To je!“ přitiskla si ho Lola k srdci. Hned nato se jí před očima rozprostřela ta dojemná chvíle, kdy jí ho David navlékal a kdy jí poprvé doopravdy vyznal lásku.

„A kdy bude svatba?“ zeptala se Victorie znenadání.

„Rozhodně brzy! Nemůžu přece dopustit, aby si to rozmyslel!“ dělala si Lola legraci.

„To by neudělal! Přestaň ze sebe dělat tajemnou dámu a pěkně nám vyklop, kdy přesně to bude!“ udeřila na ni Julie, protože tato informace ji dost zajímala. Musela přece vědět, kdy to celé vypukne na živo.

„Dobrá, svatba bude začátkem léta, přesně prvního července!“ zvolala Lola radostně, jako by ohlašovala výherce v nějaké loterii.

„No páni, to je už za pár týdnů! Tak to jste si teda kapánek pospíšili!“ podivovala se Victorie, jelikož příprava svatby obvykle trvala o něco déle.

„Ty jsi určitě v tom!“ uhodila na ni Julie vzápětí. Pouze tento důvod jí připadal jako jediné možné vysvětlení.

„Ne, těhotná samozřejmě nejsem! To vás teda zklamou! Prostě to tak chceme. Nic víc v tom nehledejte!“ rozesmála se Lola a připadala si jako ta nejšťastnější osoba na zeměkouli.

„To jsem teda blázen, celý roky se z toho David vykrucuje a teď všechno honem, honem!“ kroutila hlavou Julie a Victorie na tom nebyla jinak.

„Není v tom nic než naše láska, holky moje milovaný! Oba prostě chceme mít svatbu v létě a do dalšího se nám čekat nechce. Navíc jsem vám třem už naplánovala i super rozlučku se svobodou!“ přiznala Lola jen tak mimochodem, přičemž na obě své kamarádky tajemně zamrkala. Její půvabná tvářička se rozzářila ještě víc.

„No tak moment!“ zarazila ji Julie příkře. „To bychom přece měly naplánovat my pro tebe! Tak jak to, že tomu tak není!“ upínala na ni svůj pronikavý pohled a žádala si tím zcela jasné vysvětlení.

„Z jednoho jediného důvodu,“ dala se Lola okamžitě do vyprávění. „V tu noc, kdy mě David požádal o ruku, jsem měla naprosto úžasný sen. Vlastně celý ten super bezva nápad pochází právě z něj!“ usmála se na obě znovu. Byla na sebe pyšná. Ani trochu nepochybovala, že takovou rozlučku se svobodou ještě žádná jiná holka z města neměla.

Julie se zrovna nadechovala, že vznese další námitku, když Lola začala objasňovat zbytek. „Přesně čtrnáct dní před svatbou všechny tři vyrážíme do Itálie! Bude to rozlučka všech rozluček! A my tři si to tam parádně užijeme. Navíc, David to celé platí, takže nás to nebude stát ani korunu!“

„No tak to jsem samozřejmě pro a všemi deseti!“ rozzářila se Julie a svoji další námitku spolkla. Jenže pak se zkoumavě zahleděla na Victorii. A stejně tak udělala i Lola. Obě tušily, že s ní to v tomto případě jednoduché nebude.

Victorie byla odjakživa značně úchvatná dívka. Její ohnivé vlasy, obrovské nádherně zářící zelené oči, dohromady s naprosto dokonalým tělem, z ní dělaly takovou krásku, které se v okolí nemohl nikdo rovnat. Byla hodná a citlivá. Na lidi působila jako ten nejvzácnější diamant. Jenže velmi křehký.

Všichni to sváděli na neštěstí, které ji potkalo v dětství. Jako tříletá holčička ztratila oba své milované rodiče. Ujala se jí babička. Dala jí nejenom svoji nikdy nekončící lásku, ale také domov, kde jí vůbec nic nescházelo.

V jejím dětství a dospívání se však bohužel nevyskytoval žádný muž. Pro mužskou populaci tudíž neměla žádné reálné srovnání. A tak když se k ní po škole přichomýtl Max, stačilo pár lichotivých řečiček o lásce a omámeně mu podlehla. Všichni ji před ním varovali. Nicméně bezúspěšně. Victorie jeho obrovské chyby nevnímala.

Max byl poslední chlap, kterého by si Lola s Julií vedle své kamarádky představovaly. Byl to neuvěřitelný sobec. Victorii používal jen

jako třpytící se doplněk, který dle libosti zneužíval k různým akcím. Jinak si ji držel pěkně daleko od ostatních, pod svým docela přísným dohledem u sebe v domě, kam za ní raději nikdo nechodil, protože o setkání s ním nikdo nestál.

S láskou to podle Loly a Julie nemělo nic společného. Obě byly plně přesvědčeny, že Max doma Victorii střeží pouze z jednoho jediného důvodu. A to ze strachu, aby náhodou neměla příležitost zjistit, že venku v normálním světě žijí daleko báječnější a láskyplnější muži, než jakým je on sám.

Lola, Julie i babička se jí proto mnohokrát pokoušely nesmyslný vztah k Maxovi vymluvit. Jenže Victorie byla totálně zaslepená svojí naivní láskou a vždycky tvrdošijně odmítala byť jen náznakem připustit, že by se s ním neměla dobře.

Teď na sebe všechny tři upřeně hleděly a čekaly, jak se Victorie s touto neodolatelnou výzvou popere. Lola i Julie se jí snažily dopřát tolik času, kolik jen potřebovala. Už mnohokrát se poučily, že nemá žádný smysl ji do ničeho tlačit. Jenže, jak čas běžel, jejich trpělivost dostávala pěkně na frak. Obě začaly být poněkud nervózní.

Victorie na ně bez ustání přemýšlivě koukala. Moc dobře věděla, že všechno záleží jen na ní. Také si uvědomovala, že bez ní by nikam nejely. Zároveň si však byla jistá i tím, že Max jejich společné nadšení z cesty do Itálie sdílet rozhodně nebude. Bylo evidentní, že udělá všechno pro to, aby zůstala doma.

Její srdce moc chtělo jet a nezklamat své dvě báječné kamarádky, ale strach z Maxovy nelibosti se začal po jejím těle šířit jako nějaká strašlivá epidemie. Chtě nechtě jí z úst vyšel smutný povzdech a slova, která všechny přítomné zabořila: „To bohužel nepůjde.“

Její verdikt zklamal absolutně všechny. Hlavně Victorii samotnou. Jenže s něčím takovým se Lola ani Julie nehodlaly smířit bez boje.

„Ty chceš jet, já to na tobě vidím!“ rozohnila se Lola a upírala na ni svoje tmavě modré oči, plné nezkrtnosti, která Victorii už dlouho scházela.

„Victorie, už se konečně vzpamatuj!“ přidala se Julie vzápětí, protože to, jak se nechala Maxem ovládat, ji už vážně lezlo na nervy.

„Nesmíš myslet na to, co by chtěl Max! Musíš si uvědomit, že záleží jen na tom, co chceš ty! Vždyť kvůli němu neděláš skoro nic! Přestala jsi dokonce pracovat a dělat všechny ty skvělé věci, které jsi měla vždycky tak moc ráda. Dovol si aspoň tuto malinkatou radost. Užij si s námi těch pár dní u moře a na Maxe se vykašli!“

Snad kvůli tomu, že se jednalo o tak důležitou událost, jejich společné naléhání na ni tentokrát zapůsobilo. „Nebude se mu to líbit!“ vzdychla.

„To přece víme všechny, ale je na čase, aby ses mu postavila! Snad nemíniš připustit, abys kvůli němu Lole zkazila rozlučku! Vždyť si vzpomeň, jak ohromné nadšení jí sršelo z očí, když nám ten svůj úžasně bláznivej nápad oznamovala. Jestli to nechceš udělat kvůli sobě, tak nebuď srab a udělej to alespoň kvůli ní!“ zlobila se Julie. Věděla, že na to Victorie slyší. Moc ráda se rozdávala pro ostatní. Na sebe ale zapomínala. Jedinou radost, kterou si sama dopřávala, byly tyto jejich sedánky v restauraci.

Od Julie to nebylo zrovna fér. Obvykle neměla ve zvyku využívat něčí slabost, ale teď prostě musela. Důležité bylo jen jedno: Aby jela. Někjaké lekce o sebehodnotě a sebelásce jí výjimečně starosti nedělaly. Možná to bylo trošku sobecké, ale už prostě nevěděla kudy kam. Všechny tři potřebovaly vypadnout z města. Chtělo to změnu. A toto byla bezvadná příležitost, jak jejich život obohatit o nezapomenutelný zážitek.

Victorie se cítila zahnaná do kouta. Seděly před ní dvě nejlepší kamarádky. Obě sebevědomé, úspěšné a dokonalé. Připadala si jako méněcenný článek jejich hlubokého přátelství. Nic takového být nechtěla. Stačilo se rozhodnout. A tak to udělala. Takto už Maxovi uhýbat nebude. Nastal čas se vzepřít. Uvnitř si moc nevěřila, ale stejně se statečně usmála a řekla: „Tak jo! Já to teda zkusím!“

Lolin úsměv byl zase zpátky. „Ty to dokážeš, uvidíš!“ zajásala a radostí celá bez sebe jí vlepila malý děkovaný polibek na tvář.

„Jestli budou nějaké problémy, osobně si to s ním vyřídím!“ snažila se ji po svém podpořit i Julie. „Do té Itálie s námi zkrátka pojeděš, však my už to nějak vymyslíme! Jsme přece dost vynalézavý holky!“

stvrдила to svým vlastním prohlášením. Dál už se v tom pitvat nehodlala. Byl přece krásnej den, tak proč by si ho měly kazit pomyšlením na nějaký neúspěch, který stejně nepřijde. A proč si tím byla tak jistá? Protože ona sama věřila, že každý člověk žije takový život, jaký si ho udělá. A na to, aby žila pěkný život ona a její dvě nejbližší kamarádky, prostě a jednoduše dohlídne. Max jí v tom ani náhodou nezabrání.

3

„Nikam nepojedeš!“ rozhodl Max okamžitě a rázně, jakmile Victorie jednoho krásného dne sebrala odvalu a o Lolině rozlučce mu řekla.

„To teda pojedu!“ odsekla mu statečně, ale v očích měla dost dobře čitelný strach z neúspěchu. Ještě nikdy se mu totiž v ničem odporovat neodvážila.

„Na to zapomeň! Tvoje místo je tady, doma po mém boku! Jestli potřebuje Lola zapíjet svobodu, můžete to udělat u nás nebo v centru u Timona!“ rozhodl jednohlasně a dál tímto nepříjemným rozhovorem nehodlal ztrácet svůj drahocenný čas.

„Ty moc dobře víš, že sem holky nechodí! A rozlučka u Timona v restauraci je to poslední, co by si Lola představovala. Přece musí být i pro tebe pochopitelné, že chce něco výjimečného, aby měla na co vzpomínat! Nechce jen posedět na místě, kde se scházíme už roky a celou tu dobu je to tam stejný!“ snažila se před ním obhájit Lolin úžasný nápad. Timon byl fajn, i když to byl Maxův bratranec, ale tak nějak si tam všechny tři připadaly, jako by byly pod neustálým dohledem. Postupem času to však přestávaly vnímat. Přece jen to byl nejlepší podnik ve městě a nikde se nenajedly tak skvěle jako tam.

„Jejich chyba, že k nám nechodí! Lola je rozmazlená nána a její přihlouplý nápady mě nezajímají! Zařid' si to, jak chceš, ale samotnou tě do Itálie nepustím!“ zařival se na ni svým rozzlobeným pohledem. Sebral ze židle tašku s notebookem, bouchl dveřmi a nabručeně odešel na pracovní schůzku.

Victorie se smutně porozhlédla kolem. Měla Maxův dům ráda. Byl to opravdový skvost pro oči. Jenže bez její maličkosti a bez všelijakých drobností, které sem celé roky kupovala a které celý dojem tak nějak zpřijemňovaly, by byl chladný jako kámen. Vlastně úplně stejně jako jeho majitel, napadlo ji zrovna.

Nepochybně ji zklamal. „*Proč jí nemohl vyhovět? Co by mu to udělalo?*“ začala sama se sebou konverzovat. Vždyť se moc často nestávalo, že by po něm něco chtěla. Všechno jí dával sám od sebe.

Možná kvůli tomu ho tak oddaně miluje. Bez ohledu na to, že její lásku nikdo nechápe. Ostatní si myslí, že nevidí, jak nevábně navenek působí. Jenže ona slepá rozhodně není, vidí to, ale vidí také to, že k ní umí být i laskavý a vstřícný. Teď si však s politováním přiznala, že to bývá jen v případě, když mu v ničem neodporuje. Asi by od milostného vztahu měla chtít víc. Zabořelo to. Raději už o tom nepřemýšlela. Připadala si, že se šťourá v něčem, co jí není příjemné. Kdovíco by si ještě musela přiznat.

Přešla z kuchyně do zimní zahrady. Posadila se do oblíbeného proutěného křesla. Aby se cítila pohodlně, obložila se nadýchanými jasně barevnými polštáři. Zamyšleně se zadívala ven. Z nebe padal lehký letní deštík. Všechny rostliny ho potřebovaly. Dodával jim vláhu, která jim už nějaký ten týden chyběla. I ona potřebovala doplnit energii. Výlet s holkama by jí mohl být v tomto ohledu určitě ku prospěchu. V hlavě začala přepočítávat zbývající dny do odjezdu. Zjistila, že je dřív, než si myslela. Měl být už za týden. Snad má ještě dost času Maxe přesvědčit, napadlo ji vyděšeně.

Pro začátek dostala nápad. Večer mu připraví lahodnou večeři. Při té příležitosti se pokusí uplatnit své ženské kouzlo. Až jím bude dostatečně omámen, otevře tohle téma znovu. Udělá vše pro to, aby svůj nynější názor o rozlučce v Itálii změnil.

Byla svým plánem nadšená. Už dlouho pro něho nic podobného neudělala. Když se bude hodně snažit, určitě se všechno v dobré obrátí, chlácholila sama sebe.

Sedla do auta a zamířila k jezeru. Bydlel tam jeden z místních rybářů, od nějž velmi ráda nakupovala čerstvé ryby. Nezklamal ji ani dnes. Jeho úlovek byl parádní. Rozhodně měla z čeho vybírat.

Po cestě zpět se zastavila na trhu. Nakoupila spoustu svěže vypadající zeleniny a ovoce, ale také kytici růží, která podle její vysněné představy o romantické večeři při svíčkách nemohla na stole chybět.

Doma koukla na hodinky. Čas měla perfektní. Spokojeně se vrhla do příprav. Všechno se jí skvěle dařilo. Postupně tak nabývala většího a většího přesvědčení, že o úspěchu jejího plánu nemůže být pochyb.